

מפני שמפשיד מים שע"יו. כזולה שמעתא וצמתניתין גזי מיחס שפינהו משמע להפשיר מים לאורך שמייה מותר^א להפשירן לא זהו צישולן. והכא דאסורין מפרש ריב"א^ב דדומה כרוחץ צמים חמין^ג ויצא להסם חמין^ד לרוחץ גופו:

ובלבד שא"י יביא קומקומום כו'. ה"פירוש כל זמן

שהאלונגטית שם שמה יפלו המים על האלונגטית^א ואתי לדי סחיטה^ב אי נמי לא יביא משום רפואה וגזרו אטו שחיקת סממנים טפי מצאלונגטית ללא מיחוי כרפואה כ"כ:

ושמע מינה כ"י שני אינו מבשיל. תימה מאי שאל

כלי שני מכלי ראשון דאי יד סולדת אפי' כלי שני נמי ואי אין יד סולדת אפילו כלי ראשון נמי אינו מצשל ויש לומר לפי שכלי ראשון מתוך שעמד על האור דופנותיו חמין ומחזיק חומנו זמן מרובה ולכן נתנו צו שיעור דכל זמן א' שהיד סולדת צו אסור אצל כלי שני אף על גז דיד סולדת צו מותר שאין דופנותיו חמין והולך ומתקרר: ובי יתיבא בלשון חז"ל קאמר ל"יה. ואע"ג דאסור להרבה נימא לדין אסור להרבה אלא צלשון קדש והוא הריה צלשון מול: פשיטא

כי האי סגא. דלמר לעיל^א משהתחילו עוצרי עצירה התחילו לאסור הזיעה והרי לא נאסרה אלא ע"י הרוחצין צחמין מאתמול ואומרים מויעין אנהו ואין כאן אלא עצירת דצריהם שאסרו את החמין: נפיש הצלייהו. ומויע: מפשיה. מחמם לשון פושרין: מיחס אדם. מחמם:

אלונגטים. טיול"א. ונראה לי צגד שמסתפגין צו דככל דוכתא קרי ליה אלונגטית: על גזי מעיים. כשהוא חש צמעיו מחממין לו כלי או צגד ומניחו שם ומועיל: וצגד שלא יביא קומקומום כו'. שמה ישפכו עליו ונמצא רוחץ צצבת צחמין: מפני סכנה. פעמים שהן רותחין: לא שיחמו. לא שניחם שם עד שיחמו: אלא שפציג לייסן. צמקמתן. שפציג שמתחלף כמו וריחו לא נמר (וימייה מ^ח) מתרגמינן וריחיה לא פג: לא צצילו שיצשל. שלא תניחו שם כדי צישול שמהא היד סולדת צו: סכה ידה. אצל להפשירו צפך כדרך שעושה צחול לא ופליג אדרבי יהודה: לא שצמץ צישול שרי מ"ק ומיס דוקא נקט ולא שיחמו דיש צהן צישול אצל שמן אע"פ שהיד סולדת דהיינו צישול דר' יהודה שרי לת"ק: סולדת. נמשכת לאחוריה מדלגה שלא תכזה. וזהו לשון ואסלדה צחילה (איוב ו)

ואלדא צרעדה ואמשך מתלונתי מדלגת יוס הדין אס הייתי יודע שמייתי קרובה ולא יחנוול: שמן יש צו משום צישול. הלך לא כדי שיצשל אלא כדי שיפשר שרי להפשרו אין זה צישול: ואסא רבי שמעון למיזר להפשירו וזהו צישול. הלך כדעצדין צחול לא ליעציד אלא כלאחר יד על ידי שינוי: לאיסורא. אמרה תנא קמא לשמן דמיא הוא דשרי להפשיר אצל שמן הפשרו זהו צישול: איבא צינייהו ללאחר יד. דלתנא קמא אפי' ע"י שינוי אסור: והיכי דמי. סלוד יש סולד מרתיחה מועטת ויש שאינו סולד: ננכסתי. צצבת. ובחמי טבריא הוא שלא נאסרו כדלמר לעיל^א המירו להם חמי טבריא: צאמצטי. כגון צריכה עשויה צקרקע שהמים נכנסים שם ונאספין: ובקסתי לניהי שם כך שמן. להפשיר לסוך הימנו קודם הרחיצה: טול. מן המים: כלי שני. שיצטנו מעט דכלי שני אינו מצשל ואח"כ תן הפך לתוך אותו כלי שני. דהך צאמצטי שהחמין ראשון שנתחמו צו שאע"פ שהעצירו מעל האור מצשל כדמתן לקמן (ד' מצב). האילפס והקדירה שהעצירן מרותחין לא יתן לתוכן תכלין: וש"מ הפשרו. צמקוס הראוי לציסול: זהו צישול. דהא להפשיר צעלמא הוא דקצעי ואסר ליה:

והיכי עבדי הכי. להורות הוראה שהוא דבר מורה צבית המרחץ: להרבה. צצרי תורה: דברים של קדש. צצרי תורה: אסור לאומרן. צמקוס הטנופת ואפי' צלשון חול: אין מדיחין. דלמא אחי לאשויי גומות: דהא מעשה דרבי אחר גזירה הוה. שגזרו על הזיעה ועל כרוחץ צחמין טבריא הוא דהוי ורבי יהושע ‏(‏^ב‏) דלמר לעיל ‏(‏^ג‏) צימני רבי הוא אלמא צימני רבי כבר נגזרה: וקאמר ליה טול כלי שני. אצל ראשון לא אלמא יש צהן משום צישול: מרדוס. רדוי. שט. קף: דשט צאמצטי. צצבת: ולא ידענא אי עקר. רגליו מן הארץ דקסצר כי תנן אין שטיין על פני המים צמשילין פירות^ט) צנהר גדול תנן דליכא למגור שמה יעשה חצית של שייטיין כדלמריינן התם אצל צאמצטי לא: אי לא עקר. רגליו: לא ישוט. דאע"ג דליכא למיגור אסור: ואפילו עומדס צחלה. דליכא למיגור שמה יתין מים צרגליו חוץ לצריבע אמות: הא. דאסיר:

בא א מיי פכ"צ מה'ג שנת הלכה ג סגג לאון סה טוש"ע א"ר"ח סימן שכו סעיף ד:

בב ב מיי" שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ו:

בג ג ד מיי' וסגג שם טוש"ע א"ר"ח סימן שיח סעיף ד:

בד ה ו מיי' פכ"צ שם

הלכה ה ו טור ש"ע

שם סעיף יג וטוש"ע י"ד

סיון קה סעיף צ:

בה ז ח ט מיי' פ"ג

מהלכות ק"ש הלכה ד

ה טוש"ע א"ר"ח סימן פה

סעיף צ:

בו י מיי' פכ"א הילכות

שנת הלכה ג טוש"ע

א"ר"ח סימן של סעיף ג:

בז כ מיי' פ"ח מהלכות

שנת הלכה ג:

בח ל מיי' פכ"ג מה'ג

שנת הלכה ה טור

ש"ע א"ר"ח סימן שלט סעיף

צ:

◆◆◆

הגהות הב"ח

(‏^ה‏) רש"י ד"ה דהא מעשה

וכי ווי יהושע בין לוי

דלמרי:

◆◆◆

לעיו רש"י

טיול"א. מנבת.

◆◆◆

מוסף רש"י

בחמי טבריה. מעימת רותחין (פסחים מח. א.) מכת מרדות. לא מלקת ארבעים הוא, אלא מכת מרדות, מכת ריחוי מרדקטן (יבמות ב.) ריחוי צמוחה שלא ירגיל הוא, ואין לה קצבה אלא עד שקבל עליו (חזקין קמא).

◆◆◆

תוס' ישנים

א) והכא צאמצטי צמקוס שלא להניח הפך היתר יד סולדת צו והא כל איל מן צמקוס שאין היר סולדת דהיינו צמקוס שצחן והא לא היה היר סולדת וסמא שם לא הי' יכול להפשיר איני פעמיים החמיוו כלי ראשון אף אם אין היר סולדת ט וכן החמיוו חמיוס אפי' ככלי שני לקמן (מצב.) גזי ספל היה צאמצטי:

◆◆◆

מוסף תוספות

- א. כדאמר לקמן עותן לזכות מים מרובים כדי להפשירם. מוס' הא"ש.
- ג. ואלא דמי להפשיר מים לשתייה שמוחר וכו' דבריהציה דוקא אסור. מוס' הא"ש. ג. שהוחמו בשבת. מוס' הא"ש.
- ד. בשבת. מוס' הא"ש.
- ה. (ו)פרש"י ד"ל הטעם שמה ישפכו על גופו ונראה כרוחץ גופו בשבת ואלא הריבא לריי ד"ל דלית לן למגור כולי האי כיון דריחיה גופה איסורא דרבנן, לכן. יעט"פ.
- ו. [ו]תשריה האלונגטית ממנו. יעט"פ.
- ז. דהוי איסורא דאורייתא. יעט"פ.

מסורת הש"ס

א) תוספתא שנת פ"ה,
ב) תוספתא שס, א) צרכות כד: (לעיל י.) לקמן ק. וצמי קב: ע"י מד: קדושין לג.,
ד) לקמן קלא: ט) ע"י מוס' לקמן קמו: ד"ה דמילא,
ו) ספחים אה., א) וציתות נב.
מכות מה: מיר כב. נח: מולין קמא: ח) ע"א,
ט) וצלה קד יל:.

◆◆◆

רבינו הגנאל

כי האי תנא דתנא משרבו עוברי עברה. תנא אמבטאות של כרכין מטייל בהן ואינו חושש. והני מילי דכרכין אבל דכפרין כיון דיושרין נפיש בהליהו. ת"ר מתחמם אדם כנגד המדורה ויוצא ומשתטף בצונן, ובלבד אשלא^א ישתטף בצונן ויתחמם כנגד המדורה מפני שתפשיד המים שעליו. ת"ר מיחס אדם אלונגטית ומניח ע"ג מעיו בשבת, ובלבד ישתטף בצונן ויתחמם כנגד המדורה מפני שתפשיד המים שעליו. ת"ר

מיחס אדם אלונגטית ומניח ע"ג מעיו בשבת, ובלבד ישתטף בצונן ויתחמם כנגד המדורה מפני שתפשיד המים שלא יביא קומקומוס של חמין ויניחו על גבי מעיו בשבת. ודבר זה אפילו בחול [אסור] מפני הסכנה שלא יכזה. ת"ר מניח אדם קיתון של מים כנגד המדורה, לא שיחמו אלא כדי שתפוג צינתו. ר' יהודה אומר מנחת אשה כך שמן כנגד המדורה לא יתבשל אלא כדי שתפשר. ורשב"א אשה סכה ידה שמן כנגד המדורה וסכה לבנה קטן ואינה חוששת. איבעיא להו שמן מה לי בו אמר ת"ק. ואסיקנא אמר רב (יהודה) אמר שמואל אחר שמן ואחר חמין אם נתחמם כשעור שהיר סולדת בו אסור אין היר סולדת בו מותר. ושיעורו שהיר סולדת בו, פ"י (פירושי') [בירושלמי] שהירד^א שולטת בו, יד סולדת היא שולטת, והוא כל שכושרו של תינוק צרכות הימנו. הא מעשה דר' שבקשו לו כך של שמן באמצטי ואסר להן טלו ככלי שני ותנו, שמעינן מינה תלת. ש"מ שמן יש בו משום בישול, ולפיכך ככלי ראשון אסור שצמצא מבשל שמן בשבת, וש"מ מדרשי בכלי שני, דכלי שני אינו מבשיל. ש"מ הפשרו לא זהו בישול. אמר רבינא ש"מ המבשל בחמי טבריא הואיל וגזרו רבנן עלייהו חיובין מכת מרדות מדרבנן. ואקשינן דר' היאך מורה הוראה במרחץ ואמר טלו בכלי שני, כלומר זהו מותר וזהו אסור, והא"י יוחנן כל מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ובית הכסא. ולא דאקשינן מדברי ר' יוחנן לר', דר' יוחנן לגבי דר' תלמיך קטן הוא, (ולא [גלא] הא דר' יוחנן דברי הכל קבלה הוא ומשום דשמעיה מר' יוחנן הוכיח בעל המעוה. ושניין לאפשרי שאסורי ריב"א דתלמידו של ר' מאיר. תניא לא ישוט אדם בכריכה מליאה מים ואפילו עומדת בחצה.

א) מ"ס י' כהן לשון היועלמי הובא ברא"ש.

◆◆◆

ל"ת

כירה פרק שלישי שבת

מ.א.

עין משפט נר מצוה

(א) מדי י.ג. מ.ג. (ג) ע"ז ע"ד;
 (ב) מדי י.ג. מ.ג. (ג) ע"ז ע"ד;
 (ג) מדי י.ג. מ.ג. (ג) ע"ז ע"ד;
 (ד) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (ה) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (ו) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (ז) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (ח) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (ט) נע"י מוספות מגילה כ"א.
 (י) נע"י מוספות מגילה כ"א.

רבינו הגנאל

א"ר זירא חזיתיה לר' אבהו שהחזיר ידיו כנגד פניו של מטה וכו'. פי' ר' אבהו היה יורד בבהר לטבול ואפילו נגע לא חיישין. (לה) [והא] דתניא ר' אליעזר אומר כל האוחז באמה ומשתין מביא מבול לעולם, כלומר מתחמם ומצויא שכבת זרע ונמצא משחית זרעו על הארץ, הני מילי היכא דלא מביעת אבל היכא דמביעת כגון ר' אבהו הוה מביעת בעליית הגורא אין לו פנאי להתחמם כמו שאין פנאי לבלשת לנסך, הילכך דלא מביעת לא חיישין לה. והני מילי דשרי להניח ידיו כנגד פניו של מטה כשעולה מן הארץ אבל כשרורו בבהר לא, כרב דאמר כל המניח ידיו כנגד פניו של מטה כאילו כופר בכריתו של רב אברהם אבינו וכרבנן רב אשי דבי נחתי זקפו כי סלקי שחו. אמר רב יהודה כל העולה מבבל לא"י עובר בשעה שנאמר בבבל ויבאו ושמעו [ויהיו] עד יום פקדי אותם נאם ה'. הלך ר' אבא ומצאו לר' יהודה במרחץ והיה אומר לשמשו בלה"ק, הביאו לי נתר, הביאו לי מרק, פתחו פומייכו ואפיקו הבלא ואשתו מיא דבי באני, למנוז מנוז כי דבריס של חול מותר לאומון במרחץ בלה"ק, אמר אילו לא [באתין] אלא לשמוע דבר זה דיי, מתני' מוליי, תנא מים במרחץ והיה גחלים מבפנים והוא של חס ואם גרף גחלים שרי. אנטיכי, א"ר נחמן בי דרזי ושל נחושת היא. ותניא רב כחן אנטיוח אע"פ שגרופה אין שותין הימנה בשבת מפני שנחושתה מהממתה. ירושלמי מוליי שאני גרף אחר מפני שהגחלים נוגעת בנפח, ר' חנניא בר הלל אמר מפני שהרוח נכנסת לתוכו והגחלים כבורות, ר' יוסי בר אבין אמר מפני שעשוי פרקין פרקין ומתירא שמא נתאכל דירוקן ומוסיף מים. אנטיכי, בשם ר' יוחנן אמרי מפני שפתחמת מבחליה. פסקא מיחם שפיהו לא יתן לתוכו צונן.

דלים ליה גידודי. שאין שפתה גבוהה שהיו המים עמוקים אלל שפתה כמו בצמלע דכיון שאין עמוקים שם כי מני סמוך לשפתה נועץ רגליו בקרקע וחופר וממחה העפר לתוך המים ודמי למגבל. ולי נראה דאית ליה גידודי שרי דלא דמי לנהר אלא לכלי דלית ליה גידודי דמילא לנהר ואסור: **שפנית ידיו.** כשהיה רוחץ משום לניעות: **אי נגע.** באמה: **כאילו מביא מבול לעולם.** שמתחמם וצא לידו קרי וזה זרע לבטלה דכתיב כי השחית כל בשר וגו' (בראשית ו'): **כנולשת.** עשאה להא דר' אבהו. כולשת חילות גייס הבא לעיר. על שם שמתפשין כולשתים את העיר קרי לה כולשת: **שעט שולס.** כגון שהוא של אותה מלכות: **כדזכר.** לנהר דנראה שהוא צוט פניו נחית. לנהר פניו כלפי הנהר ואין כאן משום לניעות אסור לכסותו: **כי סליק.** ופניו כלפי העם מותר משום לניעות: **ר' זירא זקף.** דחייש לדרב שלא יראה ככופר: **משמטיע.** היה ירא ליראות לו משום דהוא בעי רבי זירא למיסק לארעא דשרחל ורבי יהודה לא סבירא ליה וירא פן יגזור עליו מליך: **צנלא יבואו ושמה יהיו עד יום פקדי וגו'.** ור' זירא אמר לך האי קרא ככלי שרת כתיב כדאמרין צנאי דיני גזירות **פסחא** וקאמר להו צנאון הקודש: **פסחו פומייכו.** ויכנס הצל בית המרחץ לתוך הגוף ויוליא הצל של זיעה: **ואשסו.** ולא מים מתוך ואפי' לא הומו **אלא לרחיזה:** מותר לאומון. צנאי המרחץ ואפי' צנאון קודש: **הכלא.** דמרחץ הנכנס דרך הפה: **מפיק הכלא.** זיעה: **ולא הלך ד' אמוס.** קודם שיש: **מרקב.** אינה מתעכלת לעשות זבל: **ריח רע.** ריח הפה: **ריח וזהמא.** כל גופו מזהה בזיעה **תמיד:** ולא הסיקוה מצפנים: שאינו מטיב לכלום: **ולא הכניסוהו לזון.** שהן מחזקין את הצרזל: **למים ע"ג חזית.** על שוליו ולדדי שאינם נכנסים לתוכו: **בתני' מוליא הגרוף.** מן הגחלים מצפני: **שוקין.** ממנימו צננת ואע"פ שהומו קלת מחמת הכלי לפי שאינו מוסיף הצל אלא משמר ומקיים חוס שלהם שלא יטענו. צנמרא מפרש מוליא מים מצפנים וגחלים מבחוץ כלי שיש בו בית קיבול קטן אלל דופנו מבחוץ מחובר לו ונתן שם גחלים והמים קיבולו הגדול. ורבתי מפרשים מוליא שני שוליס ואנטיכי זי דודי מחיזה צינתיים. ולי נראה להפך דאם כן ה"ל למיתני מים מלמעלה וגחלים מלמטה ועוד דנחשתה

פשיטא דלא נגע דתניא ר' אליעזר אומר בו. ואע"ג דרבנן פליגי עליה ושרו צפרק כל היד (מדי י.ג. וסס)^א לא שרי אללא^ב משום ממונות שלא יראה ככרות שפכה^ג ויוליא לעו על בניו שהן ממוזים^ד: **רחין ולא סך.** ול"ג מעיקרא^ה דהא כדלי הש"ס רחיה קודם סינה כדאמר צפרק דקידושין (דף כג): **רחלו סכו וקרא** כתיב ורחלת וסכת (רות א)^ו מיהו קרא איכא לאוקמי צניכה שהיתה מתקטטת עגמה לריח טוב לכן לא היתה סכה צתחלה שעל ידי רחילה היתה מעצבת הסוכה מעליה: **מוליא** הגרוף שותין ממנו בשבת. פי' צקונטרס לפי שאין מוסיף הצל אלא משמר ומקיים חוס שלהן ואנטיכי אפי' גרופה אין שותין הימנה לפי שמוספת הצל ואין נראה דלא שייך למיגור צמוזין הצל אלא בהטמנה גזירה שמה יטמין צרמץ ועוד דדומק לומר דמתני' איירי כשעשה האיסור ועוד^ז דאנטיכי אסור בכל ענין לשמות הימנו אפילו כשהסאה ואי להחזיר מן משחין אפילו צאינו גרוף ועוד אי משום מוספת הצל אסרה ליה דימני' צמתיא תקשה לרביה ורבי יוסף דשרו לעיל (דף לז). צנכת קדרה ע"ג כירה וצנלה צננת אע"ג דלא נצנלה כמאלל בן דרוסאי ואפי' צמוזד ונראה כפי' ה"ר פורת מוליא הגרוף שותין הימנו צננת שמוזין המים חמין ציין לפי שהמים אינן כ"כ חמין צמוליא צננת צננת היין מן המים שמוזין לתוכו לפי אנטיכי אע"פ שגרופה^ח אין שותין הימנה^ט לפי שאנטיכי יש צה הצל יותר^י ומתצנל היין מן המים צננת מוזה^{יא} וכ"מ צירושלמי^{יב}: והלא

מותר לאומרם בלשון קדש פתחו פומייכו ואפיקו הבלא נמי כדשמואל דאמר שמואל הבלא מפיק הבלא אלא אשתו מיא דבי באני מאי מעליותא דתניא יאכל ולא שתה אכילתו דם וזהו תחילת חולי מעיים^כ אכל ולא הלך ד' אמות אכילתו מרקבת וזהו תחילת ריח רע הנצרך^{כא} לנקבו ואכל דומה לתנור שהסיקוהו ע"ג אפרו וזהו תחילת ריח וזהמא רחין בחמין ולא שתה מהן דומה לתנור שהסיקוהו מבחוץ ולא הסיקוהו מבפנים רחין בחמין ולא נשתמף בצונן דומה לברזל שהכניסוהו לאור ולא הכניסוהו לצונן רחין ולא סך דומה למים ע"ג חבית: **בתני' מוליא הגרוף שותין הימנו בשבת אנטיכי אע"פ שגרופה אין שותין הימנה: גמ'** היכי דמי מוליא הגרוף תנא מים מבפנים וגחלים מבחוץ אנטיכי רבה אמר בי כירי רב נחמן בר יצחק אמר בי דודי מאן דאמר בי דודי כ"ש בי כירי ומאן דאמר בי כירי אבל בי דודי לא תניא כוותיה דרב נחמן אנטיכי אע"פ שגרופה וקטומה אין שותין הימנה מפני שנחושתה אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן: **גמ'** מאי קאמר אמר רב אדא בר מתנא הכי קאמר דהמיחם שפינהו לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו מים מועטים כדי שיחמו אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשירן והלא

כש א מיי פ"ח מהל' איסורי ביאה הלכה כג טו"ש"ע א"ח סימן ג סע"ף יד וטו"ש"ע א"ח סימן כג סע"ף ד:
 ל ב מיי פ"ח מהלכות מלכות הלכה יב:
 לא ג מיי פ"ד מהלכות דעות הלכה ז:
 לב ד מיי פ"ב מהל' שבת הלכה א ופ"ב הלכה ו סג לאין סה טו"ש"ע א"ח סימן שח סע"ף יב:

תורה אור השלם

1 בק"ה יבאן ושמיה ידיו עד יום פקדי אדם נאם יי ודעתיים ודעתיים אל תקיפום הוה:

מוסף רש"י

ברלשת. מיל, על שם שמתפשט חומרים קרי לכו כולשת, כדמתרגמין וחספ (בשאלות מד) וכלל ע"ז ע"ז שמתפשט כל הטמנונים (במחובות כז) ונחין (נה) ג"א. משתמט מביה. לא היה נראה אליו (בברכות כז). דבעי למיסק לארעא דשריאל. וכי יהודה משה צדק לשיי חוס משמטי מני (מחובות ק"ג). ודורו תחלת ריח וזהמא. כל גופו מביא זיעה מסתת, שריח נצנל בצננו ונאכרי והוא יד יעשה מומתם (לשפ"ח ב).

מוסף תוספות

א. לאחז באמה ולהשתין. ריב"ז. ב. במשתין. מוס' נדה יג. ד"ה אום. ג. משום ניצודות. מוס' ה"ל"ס. ד. אבל לצורך ד"א אסרי. מוס' נדה יג. ד"ה אום. ה. הסיכה שאחר הרחיצה היא מכנסת תועלת רחיצת החמין לתוך גופו. מוס' ה"ל"ס. ו. אלמא דסיכה אחר הרחיצה היא. מוס' ה"ל"ס. ז. ליטמי תהור תיובתיה מהכא למיד' להחזיר תנן אבל להשתין משחין אפי' שאינה גרופה ואינה קטומה, דהא. רע"ב. ח. ונשתתרו המים עליה בהיתר. מוס' ה"ל"ס. ט. בין מווג מכלי שני ראשון, בין מווג מכלי בכלי גזירה שמא ימווג בכלי ראשון. מוס' ה"ל"ס. י. והמים שבתוכו חמין ביותר. מוס' ה"ל"ס. יא. הלכך אסור למווג היין לתוך המים אפי' שנתנן לתוך הכלי שני, לפי שאף בכל"ש המים חמין ביותר ואיכא למגור אטו כלי. מוס' ה"ל"ס. יב. דטעמא משום מבשל, דגרסי התם י' יוסף בר אבין אמר מפני שעשוי פרקים פרקים ומתירא שמא נתעקל דבוקין, ומוסיף מים, אלמא חיישינן שמא יתן לתוכו מים ומבשילן, והיינו כעין פי' הר"ן פורת שפירש משום חשש בישראל. מוס' ה"ל"ס.

הלא

